

Sygn. akt III AUa 45/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Janina Kacprzak

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski (spr.)

SSA Dorota Rzeźniowiecka

Protokolant: stażysta Weronika Skalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 września 2015 r. w Ł.

sprawy **J. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.**

o emeryturę,

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 19 listopada 2014 r. sygn. akt VI U 646/14

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 45/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24.04.2014r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił J. M. prawa do emerytury w obniżonym wieku, z uwagi na nie wykazanie okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W uzasadnieniu przedmiotowej decyzji organ rentowy wskazał, że nie uwzględnił okresu zatrudnienia od 13.05.1979 r. do 12.06.1996 r. w Spółdzielni Kółek Rolniczych w N. na stanowisku mechanika i spawacza, jako pracy w szczególnych warunkach ze względu na niezgodność stanowiska pracy. Organ rentowy wskazał ponadto, że przeprowadzone postępowanie wyjaśniające nie potwierdziło zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołanie od decyzji złożył ubezpieczony, podnosząc, że w okresie zatrudnienia w Spółdzielni Kółek Rolniczych w N. od 13.05.1979 r. do 12.06.1996 r. pracował w warunkach szczególnych w charakterze spawacza oraz pracownika akumulatorowni.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn tożsamyh z tymi, które wskazano w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 roku Sąd Okręgowy w Płocku oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Wydając przedmiotowy wyrok sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia faktyczne.

J. M., urodzony (...), w dniu 05.03.2014 r. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku, z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawca w dniu 11.03.2014 r. ukończył 60 lat, nie jest członkiem OFE, na dzień 01.01.1999 r. udowodnił łączny okres zatrudnienia w wymiarze 29 lat 1 miesiąca i 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych. W okresie od 15.05.1979 r. do 12.06.1996 r. odwołujący się był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielni Kółek Rolniczych w N.. Pomimo określonego w dokumentacji osobowej pracownika stanowiska pracy „mechanik” ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę spawacza elektrycznego i gazowego oraz zajmował się akumulatorownią, tzn. ładował i napełniał akumulatory, dobierał odpowiednie kwasy do tych urządzeń. Jego miejscem pracy był Zakład Usług (...) w S., na terenie którego znajdował się warsztat naprawczy z kanałem remontowym, na którym mieścił się autobus lub ciężki sprzęt rolniczy. Odwołujący z pozycji tego kanału spawał gazowo i elektrycznie części do sprzętu rolniczego, jeździł również w teren w celu wykonywania tych czynności naprawczo-spawalniczych, poza tym zajmował się akumulatorownią. Jego czas pracy wynosił 8 godzin, w okresie zniwnym nawet do 10-12 godzin, kiedy to także wykonywał prace traktorzysty w terenie – przy pracach polowych.

W świetle tak poczynionych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołanie J. M. zasługuje na uwzględnienie i przyznanie mu prawa do emerytury od dnia 11 marca 2014 r. W ocenie Sądu pierwszej instancji ubezpieczony spełnił przesłanki stażu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynikające z treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Czyniąc rozważania w przedmiotowym zakresie Sąd Okręgowy powołał się również, na treść rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd Okręgowy powołując się na przepisy w/w ustawy wskazał, że ze złożonych w sprawie dokumentów wynika, iż odwołujący ukończył już 60 lat życia, nie jest członkiem OFE oraz legitymuje się wymaganym okresem ogólnego stażu pracy. Czyniąc dalsze rozważania prawne Sąd pierwszej instancji przywołując orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazał, że przy ustalaniu długości wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ZUS uwzględnia tylko te okresy, wskazane w świadectwie pracy, w których praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84, LEX nr 14630). Przeprowadzenie innych dowodów przewidzianych na podstawie Kodeksu postępowania cywilnego na okoliczność pracy w warunkach szczególnych dopuszczalne jest, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy a ZUS kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument ten nie może zostać sporządzony. Postępowanie przed sądem (na skutek odwołania od decyzji organu rentowego) nie podlega ograniczeniom dowodowym, co wynika wprost z art. 473 k.p.c., zatem każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 1999 r., II UKN 69/98, OSNP 2000/11/439). W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone postępowanie dowodowe, w szczególności z zeznań świadka wykazało, że odwołujący będąc zatrudnionym w (...) w N., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. w ciągu dniówki roboczej wykonywał dwojakiego rodzaju pracę w warunkach szczególnych:

- jako spawacz elektryczny i gazowy, o której mowa w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r., dział XIV „prace różne”, pozycja 12 – „prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym”.

- prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych, o której mowa w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r., dział XIV „prace różne”, pozycja 13 – „prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych”. Sąd Okręgowy zwrócił jednocześnie uwagę na fakt, że w okresie spornego zatrudnienia, odwołujący sporadycznie kierowany był także do prac w charakterze kierowcy ciągnika, ale praca ta również jest wymieniona w wyżej przytoczonych przepisach - wykaz A, dział VIII poz. 2. W konkluzji poczynionych rozważań Sąd Okręgowy przywołując uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2012 r. w sprawie I UK

227/11, wskazał że dopuszczalnym jest sumowanie w ramach dobowego wymiaru czasu pracy, innych równocześnie wykonywanych prac, które miały szkodliwy wpływ na zdrowie zatrudnionego i zostały uznane przez ustawodawcę za pracę w warunkach szkodliwych. Prawnie obojętnym pozostaje, zatem w ocenie Sądu Okręgowego kwestia, jaką część dobowego wymiaru czasu pracy ubezpieczony przeznaczał na obowiązki: spawacza, pracownika obsługującego akumulatorownię czy też na pracę w charakterze kierowcy ciągnika. Mając na uwadze poczynione rozważania Sąd Okręgowy stwierdził, że ubezpieczony udowodnił wymagane prawem 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a więc korzysta z uprawnień do wcześniejszego świadczenia emerytalnego z tego tytułu.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości apelacją organ rentowy zarzucając: 1) naruszenie przepisów postępowania – art 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zebranego materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że J. M. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w warunkach szczególnych, które mogą podlegać sumowaniu tj. prace jako spawacz elektryczny i gazowy oraz prace w akumulatorowniach, podczas gdy w ocenie organu rentowego z materiału dowodowego nie wynika, iż zatrudnienie w warunkach szczególnych było wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oraz nie wynika; i w konsekwencji:

2) naruszenie prawa materialnego – art 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyznanie odwołującemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, podczas gdy odwołujący nie spełnił jednego z warunków nabycia tego prawa, tzn. nie wykazał co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Motywuując podniesione zarzuty apelant wywodził, że odwołujący, oprócz pracy jako spawacz i pracownik akumulatorowni, prowadził zajęcia praktyczne z uczniami ze szkoły specjalnej w P., w ramach których uczył obsługi i remontu maszyn rolniczych. Zajęcia te, zdaniem organu rentowego stanowiły istotną przerwę w świadczeniu pracy w warunkach szczególnych. Ponadto skarżący wskazał, iż ubezpieczony pracą w kanale remontowym wykonywał w różnym wymiarze, któremu nie można przypisać cech stałości. Skarżący odnosząc się do wykonywanych przez ubezpieczonego prac w charakterze kierowcy ciągnika wskazał, że wykonywane były one wyłącznie w okresie żniw a do tego wyłącznie sporadycznie.

W konkluzji apelacji, apelant wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Płocku do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna, skutkując zmianą zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania.

W sprawie, na etapie postępowania apelacyjnego nie było sporu, co do spełnienia przez ubezpieczonego wszystkich, poza stażem szczególnym, przesłanek z art.184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W tych niekwestionowanych okoliczności, dla potrzeb rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym, ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, sąd drugiej instancji przyjmuje za własne.

Spór jak wskazano powyżej koncentruje się, na kwestii spełnienia stażu szczególnego. Ubezpieczony dla wykazania spełnienia tej przesłanki, wskazał jeden okres pracy. Zatrudnienie w Spółdzielni Kółek Rolniczych w N. w okresie od 13 maja 1979 roku do 12 czerwca 1996 roku, składając świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, potwierdzające wykonywanie we wskazanym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac na stanowiskach z wykazu A dział XIV poz. 12 i 16 (mechanik pojazdów mechanicznych, spawacz elektryczny i gazowy). Organ rentowy, kwestionując przedłożone świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, podniósł brak spełnienia przesłanki pełnienia wskazanej pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Przechodząc do analizy tego wątku ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, stwierdzić należy, że zasadny jest, zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji przepisu art.233§1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i dowolne a nie swobodne ustalenie, iż ubezpieczony spełnił przesłankę stażu szczególnego, pracując w okresie od 13 maja 1979 roku do 12 czerwca 1996 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach wskazanych w wykazie A dział VIII poz. 2 oraz dział XIV poz. 12 i 13. Dokona przez sąd pierwszej

instancji ocena materiału dowodowego nie była wszechstronna a nadto sąd pierwszej instancji nadał nadmierne znaczenie dowodowe osobowym źródłom dowodowym w sytuacji zachowania dokumentacji pracowniczej i braku luk w tej dokumentacji (patrz - SA w B. wyrok z 5 lutego 2014 r III AUa 1386/13 /legalis/). Sąd oparł w istocie swoje ustalenia wyłącznie na treści zeznań świadka R. W., likwidatora spółdzielni, który wystawił zakwestionowane świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach oraz na zeznaniach samego wnioskodawcy. Wprawdzie motywując tryb dojścia do sformułowanych wniosków, sąd odwołuje się także do treści dokumentów załączonych oraz złożonych do akt ale brak jest właściwej analizy w tym zakresie, na co w istocie zwraca uwagę apelujący.

W związku z czym, wskazać należy, że J. M. otrzymał wystawione dnia 19 czerwca 1996 roku przez Prezesa Spółdzielni Kółek Rolniczych świadectwo pracy, stwierdzające fakt pozostawania w zatrudnieniu w okresie od 15 maja 1979 roku do 12 czerwca 1996 roku. Z treści tego świadectwa wynika, że J. M. przez cały wskazany okres był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika. W okresie pracy uzyskał tytuł mistrza w zawodzie elektromechanika samochodowego. Treść świadectwa wskazuje także, że ubezpieczony w okresie zatrudnienia na stanowisku mechanika wykonywał różne prace za które otrzymywał różne wynagrodzenie. Wynagrodzenie ubezpieczonego wskazane została w stawce 2 złoty za godzinę pracy „na warsztacie i ciągniku „, 0,80 złotych za pozostałe godziny pracy oraz od 1 do 15% stawki godzinowej za opiekę nad uczniami (świadectwo pracy k.13 akt emerytalnych). Prawidłowość wystawionego świadectwa nie była kwestionowana przez wnioskodawcę. Dalej zwrócić należy uwagę na treść dokumentów, znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego. W aktach tych znajdujemy oświadczenie pracodawcy z dnia 3 lutego 1983 roku o wyrażeniu zgody na podjęcie przez ubezpieczonego nauki w zaocznym studium zawodowym w treści którego Prezes Spółdzielni jednoznacznie stwierdza „M. J. zatrudniony w naszym zakładzie na stanowisku mechanika od 15 maja 1979 roku”. Dalej zaświadczenie z dnia 17 kwietnia 1989 roku, wystawiane dla potrzeb kursu mistrzowskiego, potwierdzający przepracowanie 10 lat w charakterze elektromechanika. W aktach tych, znajduje się też zakres czynności ubezpieczonego z 7 czerwca 1980 roku, z treści którego wynika, że do jego obowiązków należał szeroki zakres czynności związanych z naprawą ciągników i sprzętu rolniczego. Powyższy zakres koreluje z treścią, także zachowanych wskazujących na pracę mechanika. Wskazać tu można przykładowo angaż z dnia 6 grudnia 1988 roku w którym wprost stwierdzono „warunkiem otrzymania premii motywacyjnej jest terminowe, poprawne jakościowo wykonanie remontu bez reklamacji”. Treść angaży wskazuje też na poszerzony zakres zadań od początku lat 90-tych, przykładowo angaż Sp/94 wymienia obok stanowiska mechanika, stanowisko traktorzysty i opiekuna uczniów. W przywołanych aktach osobowych nie ma jakiegokolwiek wzmianki o wykonywaniu przez ubezpieczonego pracy jako spawacz czy chociażby posiadaniu uprawnień spawacza. Takich kwalifikacji nie wskazywał również ubezpieczony w życiorysie czy kwestionariuszu, z treści którego wynika zdobycie zawodu ślusarza mechanika i tokarza. Chociaż niespornym jest, że takie kwalifikacje posiadał od 28 listopada 1979 roku, na poziomie podstawowym, co wykazał na rozprawie w dniu 19 listopada 2014 roku (k.24 akt).

Analiza akt osobowych, wykazuje też, że ubezpieczony swoje obowiązki pracownicze wykonywał w okresie do 31 grudnia 1990 roku w W- (...) a od 1 stycznia 1991 roku w (...). W związku z tą ostatnią okolicznością, przywołać należy także, treść zeznań samego wnioskodawcy „ W terenie były tzw. Zespoły Usług (...) ((...)), one podlegały pod (...). W tych (...) też były warsztaty, kanały remontowe, z tym, że tam na terenie (...) był jeden mechanik” (k.19-20). Jak i zeznania świadka R. W. (k.20) „Pod (...) podlegało pięć (...).Tam byli zatrudnieni traktorzyści, przy jednym z zakładów też był warsztat naprawczy - to był zakład naprawczy w S.”.

Przy uwzględnieniu także wskazanych, stanowiących materiał aktowy okoliczności faktycznych, nie można, jak słusznie podnosi apelant, podzielić ustaleń sądu pierwszej instancji, iż J. M. pracując jako mechanik w latach 1979 do 1996 roku, wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie, pracę przy spawaniu, pracę w akumulatorowniach oraz sporadycznie prace kierowcy ciągnika i wskazany rodzaj prac wypełniał jego pełny czas pracy na zajmowanym stanowisku. Takiego wniosku, przy uwzględnieniu obowiązku rozważania wszechstronnie całego zgromadzonego materiału dowodowego nie da się skutecznie wyprowadzić w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania jak i doświadczenia życiowego. Dokumenty pracownicze zgromadzone w aktach osobowych nie potwierdzają zbudowanego przez sąd pierwszej instancji wniosku a osobowe źródła dowodowe do których wprost odwoływał się sąd także na zbudowanie, takiego wniosku w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego i logiki,

także nie pozwalają. Już choćby uwzględnienie treści zeznań wnioskodawcy i świadka przy uwzględnieniu treści akt osobowych, wskazuje, że od 1991 roku ubezpieczony pracował w S. w (...), gdzie jak twierdzi wnioskodawca był jeden mechanik. To już wyklucza tezę forsowaną przez wnioskodawcę a zaaprobowaną przez sąd. A nadto, skoro zajmował się tylko spawaniem i akumulatorami, to dlaczego w skrupulatnie prowadzonej przez pracodawcę dokumentacji, opisującej zakres prac ubezpieczonego, pomijano właśnie pracę „przy spawaniu i w akumulatorowni”. Jakiż wreszcie racjonalny pracodawca, mając doświadczonego mechanika z uprawnieniami mistrza w zakresie elektromechaniki będzie jego umiejętności wykorzystywał tylko do spawania i dbania o akumulatory w sytuacji gdy zakresem zadań warsztatu jest naprawa pojazdów i sprzętu rolniczego.

Wszystkie te okoliczności, nie pozwalały na danie wiary zeznaniom świadka oraz wnioskodawcy tak w zakresie czasu i miejsca świadczenia pracy przez wnioskodawcę jak i rodzaju wykonywanych czynności. Wskazane zeznania były niewiarygodne, wzajemnie sprzeczne, nie korespondujące z dokumentami i nie wystarczały do zakwestionowania dokumentacji pracodawcy.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, zasadnie można było ustalić jedynie tyle, że J. M. pracował w okresie od 15 maja 1979 roku do 12 czerwca 1996 roku w Spółdzielni Kółek Rolniczych w N. na stanowisku mechanika, wykonując w okresie do 31 grudnia 1990 roku pracę w punkcie W-T. S. gdzie wykonywał prace mechanika oraz elektromechanika w tym także przy spawaniu jak i w akumulatorowni, a w okresie od 1 stycznia 1991 roku pracował w (...) S., gdzie oprócz wszelkich czynności mechanika na warsztacie wykonywał także w razie doraźnych potrzeb pracę kierowcy ciągnika i opiekował się uczniami.

Przedstawiona odmienna ocena materiału dowodowego skutkującą wskazaną zmianą ustaleń faktycznych, leżała w gestii sądu drugiej instancji rozpoznającego sprawę w postępowaniu apelacyjnym albowiem sąd ten jest sądem merytorycznym ponownie rozpoznającym sprawę. W okolicznościach przedmiotowej sprawy wskazana zmiana była możliwa bez konieczności prowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego, w istocie bowiem, sprowadzała się ona do uwzględnienia treści dokumentów znajdujących się w aktach oraz przyjęcia właściwego kryterium oceny osobowych źródeł dowodowych w aspekcie istniejącej dokumentacji pracowniczej.

Przy wskazanej zmianie ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, zasadnym też jest zarzut obrazu prawa materialnego, przepisu art.184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Emerytura w obniżonym wieku z art.184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest bowiem przywilejem, przywilejem wynikającym z faktu wykonywania pracy w warunkach negatywnie oddziałujących na organizm człowieka, skutkujących jego wcześniejszym starzeniem się w związku z czym przepisy dotyczące tego świadczenia muszą być wkładane ściśle (SN postanowienie z 29 maja 2013 roku (...) 69/13 i tam przywoływane orzecznictwo /legalis/.) W aspekcie powyższego, spełnienie przesłanki stażu szczególnego uzależnione jest od faktycznego świadczenia pracy w warunkach szczególnych a nie od tego jak dany okres zatrudnienia kwalifikuje subiektywnie ubezpieczony czy od faktu wystawienia przez byłego pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Wprawdzie, stosownie do treści art.32 ust.4 ustawy oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy i to zakład pracy stwierdza powyższe, na podstawie posiadanej dokumentacji w wystawionym świadectwie pracy ale ostatecznie spełnienie tej przesłanki w przypadku sporu poddane jest weryfikacji w postępowaniu sądowym (patrz - SN postanowienie z 12 listopada 2013 r (...) 227/13 i tam przywołane orzecznictwo /legalis/.)

W przedmiotowym stanie faktycznym, jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, zachowana dokumentacja pracownicza nie dawała byłemu pracodawcy podstaw do wystawienia świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach za sporny okres. Powyższe w istocie potwierdzała tak treść zachowanej dokumentacji wśród której nie ma takich dokumentów które stwierdzałyby wprost, że ubezpieczony w spornym okresie był

zatrudniony na stanowiskach pracy kwalifikowanych jako stanowiska na których wykonywana była praca w szczególnych warunkach. A przecież tylko w takiej sytuacji, bez twórczego oceniania zachowanych dokumentów i bez odwoływania się do innych dowodów pracodawca może wystawić rzeczone świadectwo. Jeszcze raz w tym miejscu powtórzę należy teść § 2 ust.2 rozporządzenia, które stanowi „stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji”. Z czego w sposób oczywisty wynika, że jeżeli nie ma koniecznej do wystawienia świadectwa pracy w szczególnych warunkach dokumentacji, pracodawca obowiązany jest odmówić wystawienia żądanego świadectwa a jeżeli mimo to je wystawi to powinno ono jako niepodające się weryfikacji poprzez treść dokumentacji pracowniczej zakwestionowane przez organ rentowy w toku postępowania o przyznanie prawa do świadczenia. Tak też stało się w niniejszej sprawie a przeprowadzone w toku postępowania sądowego postępowanie dowodowe nie potwierdziło tezy ubezpieczonego o wykonywaniu przez wymagany okres pracy w szczególnych warunkach. Praca mechanika nie jest bowiem pracą w szczególnych warunkach nawet jeżeli w trakcie pracy wykonuje on także czynności w kanałach, przy spawaniu oraz w akumulatorowni. Co do zasady, pracą w szczególnych warunkach nie jest też praca traktorzysty polowego (patrz – też SA w Ł. wyrok z 17 kwietnia 2015 roku III AUa 772/14 /legalis/). Jako pracę w szczególnych warunkach można by kwalifikować pracę mechanika pracującego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w kanałach remontowych, czego ubezpieczony nie spełnił, jako pracę w warunkach szczególnych można by kwalifikować także pracę przy spawaniu jak i w akumulatorowni o ile spełnione były by warunki stałości i pełnowymiarowości takiej pracy. A tych także, jak wykazało postępowanie dowodowe, nie spełniono. Przy czym, niczego w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie mogło zmienić odwoływanie się, do kwestii dopuszczalności kwalifikowania jako zatrudnienia w szczególnych warunkach wykonywania pracy tak zorganizowanej, że w ciągu dnia pracy pracownik wykonuje różne czynności wypełniające czas pracy ale każda z nich należy do rodzaju prac zaliczanych do tych wykonywanych w warunkach szczególnych. Nie negując generalnej zasady przyjmowanej w judykaturze (też SN wyrok z 27 stycznia 2012 roku (...) 103/11 /legalis/), iż nie jest wykluczone kwalifikowanie jako okresu pracy w szczególnych warunkach takiego okresu pracy, kiedy pracownik wykonuje łącznie różne rodzaje prac w szczególnych warunkach (wymienione w załączniku do rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie można powyższego odnieść do przedmiotowego stanu faktycznego w którym mieliśmy do czynienia w okresie od 1979 do 1990 pracy mechanika a od 1991 do 1996 pracy mechanika łącznej doraźnie z pracą traktorzysty polowego i opiekuna uczniów. Praca mechanika samochodowego czy ciągnikowego, nie spełnia bowiem wskazanego powyżej warunku. Mechanik samochodowy czy ciągnikowy, jak uczy doświadczenie życiowe, także ten który w trakcie pracy wykonuje czynności przy spawaniu czy w akumulatorowni, nie wypełnia tymi czynnościami pełnego dnia pracy a jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 4 czerwca 2008 roku w sprawie IIUK 306/07 / legalis/ nie ma możliwości zaliczenia jako okresu uprawniającego do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku, okresu w którym ubezpieczony łączy z czynnościami z wykazu inne równocześnie wykonywane w ramach dobowej normy czasu pracy, czynności które nie oddziałują szkodliwie na organizm pracownika.

Kierując się wskazaną argumentacją, podzielając zasadność zarzutów apelacji, Sąd drugiej instancji na podstawie art.386§1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

Przewodniczący: Sędziowie: